

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 371/2018-43

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 20. júna 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcov Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti PROFÍ CREDIT Slovakia, s. r. o., Pribinova 25, Bratislava, zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., Kubániho 16, Bratislava, v mene ktorej koná advokátka JUDr. Andrea Cviková, vo veci namietaného porušenia základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 71 Ek 153/2017 z 15. januára 2018 (Rvp 619/2018), uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 52 Ek 273/2017 z 22. januára 2018 (Rvp 621/2018), uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 75 Ek 121/2017 z 30. januára 2018 (Rvp 659/2018) a uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 21 Ek 260/2017 z 30. januára 2018 (Rvp 660/2018) a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosti obchodnej spoločnosti PROFÍ CREDIT Slovakia, s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnené.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli doručené štyri ústavné sťažnosti spoločnosti PROFI CREDIT Slovakia, s. r. o., Pribinova 25, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“), ktorými namieta porušenie svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy uzneseniami Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej aj „okresný súd“) sp. zn. 71 Ek 153/2017 z 15. januára 2018 (ďalej aj „uznesenie z 15. januára 2018“), sp. zn. 52 Ek 273/2017 z 22. januára 2018 (ďalej aj „uznesenie z 22. januára 2018“), sp. zn. 75 Ek 121/2017 z 30. januára 2018 a sp. zn. 21 Ek 260/2017 z 30. januára 2018 (ďalej aj „uznesenia z 30. januára“).

2. Uznesením č. k. PLs. ÚS 9/2018-7 z 25. apríla 2018 plénum ústavného súdu spojilo veci vedené pod sp. zn. Rvp 619/2018, sp. zn. Rvp 621/2018, sp. zn. Rvp 659/2018 a sp. zn. Rvp 660/2018 na spoločné konanie, ktoré je ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 619/2018.

3. Sťažovateľka sa návrhom na vykonanie exekúcie doručeným okresnému súdu 10. novembra 2017 domáhala od povinného [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], vymoženia dlžnej sumy 2 732, 58 € s príslušenstvom na základe rozhodcovského rozsudku sp. zn. 390/08/15 vydaného Slovenským arbitrážnym súdom zriadeným Asociáciou Slovenských arbitrážnych súdov, z. z. p. o., Krížna 56, Bratislava (ďalej len „rozhodcovský súd“). Okresný súd uznesením č. k. 71 Ek 153/2017 z 21. decembra 2017 návrh sťažovateľky na vykonanie exekúcie zamietol. Na základe sťažnosti sťažovateľky okresný súd (sudca) uznesením z 15. januára 2018 potvrdil napadnuté uznesenie, keď konštatoval, že rozhodcovská zmluva zakladajúca právomoc rozhodcovského súdu je neplatná.

4. Sťažovateľka sa návrhom na vykonanie exekúcie domáhala aj vymoženia istiny vo výške 2 973,69 € s príslušenstvom proti povinnej [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], na základe exekučného titulu – rozhodcovského rozsudku rozhodcovského súdu

sp. zn. 174/10/2015 z 22. septembra 2016. Vyšší súdny úradník uznesením sp. zn. 52 Ek 273/2017 z 15. decembra 2017 návrh na vykonanie exekúcie zamietol. Okresný súd (sudca) zamietol uznesením z 22. januára 2018 aj sťažnosť sťažovateľky proti uzneseniu o zamietnutí exekúcie s odôvodnením, že dojednaná rozhodcovská doložka uvedená v rozhodcovskej zmluve predstavuje neprijateľnú a neplatnú zmluvnú podmienku v zmysle § 53 ods. 4 písm. r) Občianskeho zákonníka.

5. Sťažovateľka podala návrh na vykonanie exekúcie aj proti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], o vymoženie pohľadávky vo výške 2 870,54 € s príslušenstvom na základe exekučného titulu – rozhodcovského rozsudku sp. zn. 282/09/15 z 3. augusta 2016 vydaného rozhodcovským súdom. Okresný súd konajúci vyšším súdnym úradníkom uznesením sp. zn. 75 Ek 121/2017 z 11. januára 2018 návrh na vykonanie exekúcie zamietol. Sťažovateľka podala v zákonnej lehote proti tomuto uzneseniu sťažnosť, ktorú okresný súd (sudca) uznesením sp. zn. 75 Ek 121/2017 z 30. januára 2018 zamietol, keď rozhodcovskú zmluvu vyhodnotil ako nekalú a „*postihnutú sankciou absolútnej neplatnosti*“.

6. Napokon sťažovateľka podala návrh na vykonanie exekúcie aj proti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], o vymoženie pohľadávky vo výške 2 973,69 € s príslušenstvom na základe exekučného titulu – rozhodcovského rozsudku sp. zn. 64/10/15 zo 14. septembra 2016 vydaného rozhodcovským súdom. Okresný súd konajúci vyšším súdnym úradníkom uznesením sp. zn. 21 Ek 260/2017 zo 4. januára 2018 návrh zamietol. Sťažnosť sťažovateľky proti uvedenému uzneseniu sudca okresného súdu uznesením sp. zn. 21 Ek 260/2017 z 30. januára 2018 zamietol, keď ju vyhodnotil ako nekalú a „*postihnutú sankciou absolútnej neplatnosti*“.

7. Sťažovateľka v jednotlivých sťažnostiach predovšetkým namieta, že okresný súd ako exekučný súd „*prijal výklad zákona, ktorým vyžaduje splnenie takých podmienok pre rozhodcovskú zmluvu a rozhodcovské konanie s účasťou spotrebiteľa, ktoré sú objektívne nerealizovateľné a nemožné, a zároveň ktoré predstavujú dopĺňanie požiadaviek zákona o ďalšie, zákonodarcom neurčené podmienky a tým aj porušenie princípu právnej istoty.*

Následné rozhodnutie porušovateľa založené na takomto výklade preto predstavuje porušenie ústavne zaručených práv sťažovateľa na spravodlivé konanie, na ochranu jeho majetku, princíp právnej istoty a aj porušenie ochrany legitímne nadobudnutých práv.“.

8. Sťažovateľke sa javí, že „*exekučný súd považuje za prípustnú rozhodcovskú zmluvu len vtedy, ak žalobcom je spotrebiteľ a on určuje, či žalobu podá v rozhodcovskom konaní alebo v konaní pred všeobecným súdom, alebo ak si spotrebiteľ určuje, či sa spor bude rozhodovať v rozhodcovskom konaní alebo nie, aj vtedy ak je žalovaný a teda žaloba je podaná voči nemu. Tento predpoklad sťažovateľ uvádza preto, lebo exekučný súd vo svojom rozhodnutí ani nedefinuje, kedy vlastne rozhodcovskú zmluvu by považoval za prijateľnú.“.*

9. Sťažovateľka podáva analýzu relevantnej právnej úpravy vzťahujúcej sa na podstatu sťažností a dospieva k záveru, že exekučný súd svojím rozhodnutím „*stanovuje pre rozhodcovskú zmluvu a pre začatie rozhodcovského konania také požiadavky, ktoré nemajú oporu v zákone, čím porušuje princíp právnej istoty a legitímnych očakávaní a právo na spravodlivé konanie sťažovateľa.“.*

10. Na základe uvedených skutočností sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd jej sťažnosti prijal na ďalšie konanie a v náleze vyslovil porušenie jej základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 71 Ek 153/2017 z 15. januára 2018, uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 52 Ek 273/2017 z 22. januára 2018, uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 75 Ek 121/2017 z 30. januára 2018 a uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 21 Ek 260/2017 z 30. januára 2018. Sťažovateľka tiež navrhuje napadnuté rozhodnutia zrušiť a vrátiť ich okresnému súdu na ďalšie konanie, ako aj uložiť povinnosť okresnému súdu nahradiť jej trovy právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom.

II.

11. Podľa čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

12. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

13. Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť

ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

14. Pri rozhodovaní o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd štandardne poukazuje na svoje ústavné postavenie vymedzené v čl. 124 ústavy, z ktorého vyplýva, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), ale súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Nie je preto zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.). O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

15. Kľúčová námietka sťažovateľky uplatnená v sťažnostiach sa týka právneho posúdenia náležitostí rozhodcovských zmlúv, resp. rozhodcovských doložiek v spotrebiteľských zmluvách, ktoré boli základom rozhodovania rozhodcovského súdu, ako aj východiskom pre posúdenie rozsudkov rozhodcovského súdu, na základe ktorých sťažovateľka podala návrh na začatie exekučného konania.

16. Z relevantných častí odôvodnení napadnutých uznesení okresného súdu vyplýva, že sudca okresného súdu sa v konaniach o sťažnostiach sťažovateľky stotožnil s názormi

vyslovenými v napadnutých uzneseniach, v ktorých súd konal prostredníctvom vyššieho súdneho úradníka .

16.1 Sudca okresného súdu uznesenie z 15. januára 2018 aj uznesenie z 22. januára 2018 odôvodnil takto:

„Po preskúmaní veci sa súd stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia v exekučného súdu. Súd dospel k záveru, že napadnuté uznesenie treba považovať za správne a námietky voči nemu zo strany oprávneného uvedené v sťažnosti tak logicky za nedôvodné. Súd nemal v tejto veci dôvod (a to napriek presne opačnému názoru oprávneného), pre ktorý by nemal súhlasiť s podstatou argumentácie použitej v napádanom rozhodnutí na podporu ním zvoleného postupu a týmto pojatej aj do odôvodnenia napadnutého uznesenia. Práve pre správnosť a i objektívnu argumentačnú presvedčivosť (objektívnu z pohľadu schopnosti presvedčiť každého s výnimkou niekoho majúceho nespochybniteľný záujem na inom výsledku konania) takto súdom predostretých dôvodov by tak zásadne postačovalo len konštatovanie správnosti dôvodov pre zamietnutie návrhu na začatie exekúcie s odvolaním sa na ne. Napriek zneniu ustanovenia zákona citovaného v bode 8 odôvodnenia tohto rozhodnutia, s poukazom na podrobne vyargumentovaný nesúhlas oprávneného prezentovaný v sťažnosti, sa súd nad rámec zákona vysporiadaval s najdôležitejšími dôvodmi uvádzanými v sťažnosti.

... Súd súhlasí s názorom prezentovaným v napadnutom rozhodnutí, podľa ktorého, dojednaná rozhodcovská doložka uvedená v rozhodcovskej zmluve predstavuje neprijateľnú a neplatnú zmluvnú podmienku v zmysle ust. § 53 ods. 4 písm. r) Občianskeho zákonníka. Keďže rozhodcovská zmluva bola uzatvorená ešte pred nadobudnutím účinnosti zákona č. 335/2014 Z.z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní účinného od 1.1.2015, súd pri svojom rozhodovaní správne posudzoval platnosť rozhodcovskej zmluvy podľa zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní účinného do 31. decembra 2014. Zmluvná podmienka, ktorá nebola spotrebiteľom individuálne dojednaná a ktorá vyžaduje od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil v rozhodcovskom konaní, bráni tomu, aby na základe nej vydaný rozhodcovský rozsudok na návrh dodávateľa mohol byť exekučným titulom a tým aj podkladom pre vykonávanie exekúcie. Súd nepopiera, že rozhodovanie

sporov v rozhodcovskom konaní je alternatívnou možnosťou k súdnemu konaniu, avšak ak je

spotrebiteľ nútený podrobiť sa v zmysle rozhodcovskej doložky rozhodnutiu vopred veriteľom vo formulári predtlačenej zmluvy určeného rozhodcovského súdu (resp. v tomto prípade súdov), nemožno hovoriť o individuálne dojednanej podmienke spotrebiteľskej zmluvy. Oprávnený nemohol uspieť s obhajobou ním zvoleného postupu založenou na samostatnosti rozhodcovskej zmluvy (ktorá by takto mala mať charakter individuálneho dojednania, nespádajúceho pod súdnu kontrolu zmluvných podmienok v spotrebiteľských zmluvách). Individuálnosť vyjednaní a totiž nie je závislou od fyzického oddelenia časti dojednání od iných, ale v preukázanej možnosti spotrebiteľa ovplyvniť znenie formulárovej zmluvy, predkladanej mu dodávateľom. V zmysle rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 MCdo 9/2012 zo dňa 16. januára 2013, rozhodcovská zmluva uzavretá so spotrebiteľom, ak má byť právom akceptovateľná ako prejav zmluvnej autonómie, musí byť výsledkom slobodnej vôle oboch zmluvných strán, pričom slobodná vôľa vyžaduje informácie o možnosti voľby medzi viacerými riešeniami a informácie o tom, čo tá ktorá voľba konkrétne znamená. Občiansky zákonník v ustanovení § 53 ods. 2 za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia nepovažuje také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. V prípade nepreukázania opaku zo strany dodávateľa zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané (§ 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka). Predpokladom pre záver, že nejde o individuálne vyjednanú zmluvnú podmienku je teda stav, ak zmluvné podmienky v rozhodcovskej zmluve boli vopred pripravené a nebolo možné meniť ich obsah, čo je daný prípad. Súd v napádanom rozhodnutí správne predmetnú rozhodcovskú zmluvu vyhodnotil ako zmluvu formulárovú nachádzajúcu sa na vopred pripravenej samostatnej listine a podpísanú oboma zmluvnými stranami. Z týchto skutočností jednoznačne nevyplýva, že ide o samostatnú zmluvu. Je nesporné, že predmetnú zmluvu podpísal povinný spolu so zmluvou o úvere v ten istý deň ako viacero spolu súvisiacich dokumentov, pričom uvedenie rozhodcovskej zmluvy na samostatný papier malo za účel obchádzanie zákonnej úpravy ochrany spotrebiteľa a nie individuálne dojednanie rozhodcovskej doložky. Napriek tomu, že rozhodcovská doložka je uvedená na samostatnom tlačive ako rozhodcovská zmluva, ide len o zmluvné dojednanie

tvoriace súčasť úverovej zmluvy, ktorá má formulárový charakter, a ktorej obsah spotrebiteľ nemohol ovplyvniť, preto ju v zmysle § 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka nemožno považovať za individuálne dojednanú. Dôkazné bremeno na preukázanie toho, že rozhodcovská zmluva bola medzi účastníkmi dojednaná individuálne spočívalo na strane dodávateľa, pričom oprávnený súdu nepredložil žiadne dôkazy na preukázanie opaku, súd preto v napádanom rozhodnutí správne posúdil, že zmluva nebola dojednaná individuálne. Na uvedenom nič nemení ani skutočnosť, na ktorú poukázal Oprávnený v sťažnosti, a to že vo formulári rozhodcovskej zmluvy je uvedené, že uzatvorenie rozhodcovskej zmluvy nie je podmienkou uzatvorenia zmluvy o úvere, nakoľko uvedené nie je dostatočným dôkazom, že tomu tak aj reálne bolo.

... Za správnu nemožno považovať ani tú interpretáciu ustanovenia § 53 ods. 4 písm. r) Občianskeho zákonníka predostieranú oprávneným, ktorej účelom bolo presvedčiť, že neodstúpením od rozhodcovskej zmluvy zo strany povinného sa rozhodcovská zmluva považuje za individuálne dojednanú. Zmluvná podmienka sa nestáva individuálne dohodnutou podmienkou len tým, že s ňou spotrebiteľ nevyjadrí nesúhlas a dodatočne neodstúpi. V zmysle uznesenia Krajského súdu v Prešove zo dňa 29.11.2012, sp. zn. 6 CoE 256/2012, s ktorého závermi sa súd stotožnil, nevyužitie odstúpenia od neprijateľnej rozhodcovskej doložky nerobí doložku individuálne vyjednanou, odstúpenie od zmluvnej podmienky prichádza do úvahy za predpokladu, že je platná. Odstúpiť od zmluvy tak bolo možné iba v prípade, že by bola zmluva platná. Od počiatku absolútne neplatnej zmluvy sa účinne odstúpiť nedá. Ak je zmluva od začiatku neplatná *ex tunc*, nie sú splnené zákonné podmienky na jej dodatočné zrušenie.

... Predmetná rozhodcovská doložka je síce tzv. nevýhradnou rozhodcovskou doložkou, teda dáva na výber žalujúcej strane medzi všeobecným a rozhodcovským súdom, avšak v konečnom dôsledku bol výber súdu na žalobcovi, pretože v prípade, že sa žalobca rozhodne podať žalobu na rozhodcovský súd, vyberie niektorý z uvedených rozhodcovských súdov a možnosť voľby dlžníka - spotrebiteľa je len iluzórna a reálne mu tento výber neumožňuje. Z podstaty úverovej zmluvy a právneho vzťahu ňou založeného totiž vyplýva, že subjektom, na podnet ktorého začne konanie o zaplatenie dlžnej sumy, bude dodávateľ a teda na ňom bude aj voľba medzi všeobecným alebo rozhodcovským súdom. Súčasťou konštantnej a relevantnej rozhodovacej praxe súdov (judikatúry) je i záver, podľa ktorého

možnosť iniciovania sporu zo spotrebiteľskej zmluvy aj spotrebiteľom treba považovať za skôr teoretickú (keďže tu spektrum potenciálnych požiadaviek spotrebiteľa nesplnených druhou stranou zmluvného vzťahu je zjavne veľmi obmedzené, pričom do takéhoto spektra samozrejme nemôže patriť žaloba o zrušenie rozhodcovského rozsudku predpokladajúca prvotnú voľbu prejednávania a takto i rozhodnutia sporu rozhodcom). Rozhodcovská doložka nebola, napriek jej formulácii, skutočne alternatívnou. Značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa spôsobuje už to, ak spotrebiteľovi jeho zmluvný partner prakticky nanúti podrobenie sa právomoci rozhodcu v dôsledku výberu (medzi viacerými do úvahy prichádzajúcimi spôsobmi riešenia sporu) vykonaného takouto silnejšou stranou spotrebiteľského vzťahu. Túto nerovnováhu nie je spôsobilé eliminovať ustanovenie, ktoré prakticky rovnocennú možnosť výberu poskytuje spotrebiteľovi, avšak len pre prípad záujmu jeho samotného viesť spor (teda len v tom prípade, ak sa spotrebiteľ rozhodne sám stať žalobcom a niečo od svojho zmluvného partnera požadovať). Veriteľ podaním návrhu v rozhodcovskom konaní uskutočnil výber predpokladaný v dojednanej zmluve. Dôsledkom takto uzavretej rozhodcovskej zmluvy je, že spotrebiteľ v skutočnosti ešte pred vznikom akéhokoľvek sporu stráca právo brániť sa voči nárokom veriteľa na riadnom súde v mieste svojho bydliska. Po tomto výbere už povinný nemal faktickú možnosť podať návrh na začatie konania, resp. brániť sa pred všeobecným súdom, čím došlo k porušeniu Ústavou SR garantovaného práva každého na spravodlivý proces pred nezávislým a nestranným súdom.

... Logickým dôsledkom vyššie uvedených dôvodov bola predmetná rozhodcovská doložka správne posúdená ako neprijateľná zmluvná podmienka v zmysle § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka účinného v čase uzatvorenia zmluvy, pretože spôsobila značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. S poukazom na neplatnosť rozhodcovskej doložky nemal rozhodcovský súd vôbec právomoc rozhodovať danú vec, preto predmetný rozhodcovský rozsudok nemožno považovať za spôsobilý exekučný titul, ale za nulitný právny akt...

Čo sa týka absolútneho argumentu oprávneného o tom, že súd v napádanom rozhodnutí dospel k záveru, ktorý je v rozpore s rozhodovacou činnosťou nadriadeného súdu s poukazom na rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 4CoE/37/2017 zo dňa 7.6.2017, sp. zn. 17Co/919/2015, sp. zn. 43 CoE/372/2013 zo dňa

21.11.2013 a na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 21CoE/211/2016 zo dňa 28.6.2016. k tomuto súd poznamenáva, že ide o rozhodnutia záväzné len v tých konkrétnych konaniach, v ktorých sa rozhodovalo, pričom judikatúra Krajských súdov nie je v Slovenskej republike záväzným prameňom práva. Žiaden právny predpis explicitne neukladá všeobecnému súdu povinnosť byť viazaný akýmkoľvek rozhodnutím Najvyššieho súdu SR vydaným v inej veci a toľž nie rozhodnutím Krajského súdu. Podľa čl. 144 ods. 1 Ústavy SR sudcovia sú pri výkone funkcie nezávislí a pri rozhodovaní sú viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7ods. 2 a 5 a zákonom. V tomto ustanovení sú vymedzené pramene práva, ktoré je povinný sudca rešpektovať. Všeobecne záväzné sú aj rozhodnutia Ústavného súdu SR vydané v konaní o súlade právnych predpisov podľa čl. 125 ods. 6 Ústavy SR. Okrem takto vymenovaných prameňov práva je sudca pri rozhodovaní konkrétnej veci viazaný aj právnym názorom Ústavného súdu Slovenskej republiky obsiahnutým v jeho rozhodnutí vydanom v konaní podľa čl. 125 ods. 1 Ústavy SR na základe návrhu súdu a právnym názorom odvolacieho a dovolacieho súdu. Žiaden právny predpis teda explicitne neukladá všeobecnému súdu povinnosť byť viazaný akýmkoľvek rozhodnutím Najvyššieho súdu SR vydaným v inej veci (teda nad rámec viazanosti právnym názorom v rámci oprávneného konania), dokonca ani povinnosť byť viazaný stanoviskom Najvyššieho súdu, uverejneným v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Súdne rozhodnutie (judikát) nie je prameňom práva, je len zdrojom argumentačnej sily pre zabezpečenie ústavne súladnej aplikácie a interpretácie právnych noriem. Navyše sa nejedná o konštantnú judikatúru predkladanú oprávneným, keď napr. Krajský súd v Trnave v novšom rozhodnutí č.k. 6CoE/159/2017-58 zo dňa 28. septembra 2017 vyslovil opačný názor, než bol prezentovaný v rozhodnutiach uvádzaných oprávneným. Obdobne opačný názor než prezentuje oprávnený má aj Krajský súd v Trenčíne v rozhodnutí sp. zn. 6CoE/128/2015 zo dňa 27.10.2015, ale aj Krajský súd v Banskej Bystrici v rozhodnutiach sp. zn. 13CoE/8/2015, 15CoE/64/2015, 14CoE/88/2015, 2CoE/141/2015, 17CoE/2/2015, 1CoE/183/2015, 16CoE/71/2015, 43CoE/496/2015, 16CoE/12/2015, 13CoE/88/2015, 13CoE/48/2015, 2CoE/55/2014, 2CoE/47/2014, 12CoE/13/2034.“

16.2 Sudca okresného súdu uznesenia z 30. januára 2018 odôvodnil takto:

«... Právnym základom ochrany spotrebiteľa a spotrebiteľskej zmluvy je článok 153 Zmluvy o založení Európskej únie, ktorý sa po vstupe Slovenskej republiky aplikuje aj na našom území vrátane smernice Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách.

... Rozhodcovská zmluva je dohoda medzi zmluvnými stranami o tom, že všetky alebo niektoré spory, ktoré medzi nimi vznikli alebo vzniknú v určenom zmluvnom alebo v inom právnom vzťahu, sa rozhodujú v rozhodcovskom konaní, ktoré môže mať formu osobitnej zmluvy alebo formu rozhodcovskej doložky k zmluve podľa § 4 ods. 1, 2 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní. Bez ohľadu na formu, ako aj znenie rozhodcovskej doložky uzatvorenej medzi dodávateľom a spotrebiteľom je potrebné považovať rozhodcovskú doložku za neprijateľnú podmienku, ak vyznieva v neprospech spotrebiteľa a to vtedy, ak spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach medzi dodávateľom a spotrebiteľom v neprospech spotrebiteľa a nebola individuálne dojednaná, čo platí aj pre daný prípad. Okrem iného súd uvádza aj to, že týmto postupom bolo spotrebiteľovi odňaté právo zaručené článkom 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, pretože rozhodcovská zmluva mu bránila uplatniť a domáhať sa svojho práva na všeobecnom súde a nútila ho podrobiť sa rozhodnutiu, ktorým došlo k zneužitiu práv dodávateľom.

... V danej veci ešte súd na zdôraznenie správnosti rozhodnutia uvádza, že dojednania ohľadom rozhodcovskej zmluvy vyznievajú jednoznačne v neprospech spotrebiteľa (povinného), keďže toto dojednanie pri uzatváraní zmluvy nijakým spôsobom ovplyvniť nemohol. Teda iba v prípade, že by bola rozhodcovská zmluva so spotrebiteľom pri uzatváraní zmluvy individuálne dojednaná, t. j. iba v prípade, ak by spotrebiteľ mal danú možnosť význam tohto dojednania v celom rozsahu pochopiť a teda i ovplyvniť, bolo by možné konštatovať, že rozhodcovská zmluva je dojednaná platne.

... Rovnako súd zdôrazňuje mimoriadnu dôležitosť rozhodcovskej zmluvy, keďže následne v prípade spornosti nároku, napríklad neplnenia povinným na základe uzatvorenej zmluvy, dochádza prakticky automaticky k podávaniu návrhov zo strany dodávateľov na rozhodcovský súd, ako tomu bolo i v tomto prípade. Uvedené vyplýva aj priamo z rozhodcovskej zmluvy, ktorá v bode 5 uvádza, že „Akékoľvek spory, nezrovnalosti alebo nároky medzi zmluvnými stranami vyplývajúce alebo súvisiace s ustanoveniami Zmluvy

o RÚ, s porušením, ukončením či neplatnosťou Zmluvy o RU budú riešené cestou príslušného súdu v súdnom konaní alebo v rozhodcovskom konaní pred niektorým z nasledujúcich stálych rozhodcovských súdov podľa rokovacieho poriadku týchto stálych rozhodcovských súdov: a/ Rozhodcovský súd v Bratislave, so sídlom Ventúrska 14, Bratislava, zriadený spoločnosťou Sdružení rozhodců, a. s., [REDACTED], so sídlom v Českej republike, Brno, Příkop 8, zapísaná v obchodnom registri vedenom Krajským súdom v Brne, spisová značka B 5825 (www.rsvb.sk), b/ Slovenský arbitrážny súd zriadený Slovák arbitration court, s.r.o., [REDACTED], so sídlom Krížna 56, 821 08 Bratislava, zapísaný v obchodnom registri Okresného súdu Bratislava I, oddiel: Sro, vložka č. 52189/B, c/ Victoria rozhodcovský) súd v Žiline, zriadený spoločnosťou Victoria legal arbiter s.r.o., so sídlom Vojtecha Tvrdeho 793/21, 010 01 Žilina, [REDACTED], zapísaný v obchodnom registri Okresného súdu Žilina, oddiel: Sro, vložka č.53057/L (www.rozhodeovskyszd.org <<http://www.rozlwdcovskyszd.org>>), d/ Rozhodcovský súdny dvor zriadený pri spoločnosti Arbitration Tribunal, s.r.o., so sídlom Pribinova 30, 811 09 Bratislava, [REDACTED], zapísaný v obchodnom registri Okresného súdu Bratislava I oddiel: Sro, vložka č. 55026/B (www.rozhodcovskysitndnydvor.sk) Pričom výber rozhodcovského súdu, ktorý bude oprávnený vec prejednať a rozhodnúť spočíva na zmluvnej strane podávajúcej žalobný návrh“.

... Táto rozhodcovská zmluva je síce tzv. nevýhradnou rozhodcovskou doložkou, teda dáva na výber žalujúcej strane medzi všeobecným a rozhodcovským súdom, avšak v konečnom dôsledku bol výber súdu na žalobcovi, pretože v prípade, že sa žalobca rozhodne podať žalobu na rozhodcovský súd, vyberie niektorý z uvedených rozhodcovských súdov a možnosť voľby dlžníka - spotrebiteľa je len iluzórna a reálne mu tento vyber neumožňuje. Z podstaty úverovej zmluvy a právneho vzťahu ňou založeného totiž vyplýva, že subjektom, na podnet ktorého začne konanie o zaplatenie dlžnej sumy, bude dodávateľ a teda na ňom bude aj voľba medzi všeobecným alebo rozhodcovským súdom. Súčasťou konštantnej a relevantnej rozhodovacej praxe súdov (judikatúry) je i záver, podľa ktorého možnosť iniciovania sporu zo spotrebiteľskej zmluvy aj spotrebiteľom treba považovať za skôr teoretickú (keďže tu spektrum potenciálnych požiadaviek spotrebiteľa nesplnených druhou stranou zmluvného vzťahu je zjavne veľmi obmedzené, pričom do takéhoto spektra samozrejme nemôže patriť žaloba o zrušenie rozhodcovského rozsudku predkladajúca

prvotnú voľbu prejednávania a takto i rozhodnutia sporu rozhodcom). Rozhodcovská doložka nebola, napriek jej formulácii, skutočne alternatívnou. Značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa spôsobuje už to, ak spotrebiteľovi jeho zmluvný partner prakticky nanúti podrobenie sa právomoci rozhodcu v dôsledku výberu (medzi viacerými do úvahy prichádzajúcimi spôsobmi riešenia sporu) vykonaného takouto silnejšou stranu spotrebiteľského vzťahu. Túto nerovnováhu nie je spôsobilé eliminovať ustanovenie, ktoré prakticky rovnocennú možnosť výberu poskytuje spotrebiteľovi, avšak len pre prípad záujmu jeho samotného viesť spor (teda len v tomto prípade, ak sa spotrebiteľ rozhodne sám stať žalobcom a niečo od svojho zmluvného partnera požadovať). Veriteľ podaním návrhu v rozhodcovskom konaní uskutočnil výber predpokladaný v dojednanej zmluve. Dôsledkom takto uzavretej rozhodcovskej zmluvy je, že spotrebiteľ v skutočnosti ešte pred vznikom akéhokoľvek sporu stráca právo brániť sa voči nárokom veriteľa na riadnom súde v mieste svojho bydliska. Po tomto výbere už povinný nemal faktickú možnosť podať návrh na začatie konania, resp. brániť sa pred všeobecným súdom, čím došlo k porušeniu Ústavou SR garantovaného práva každého na spravodlivý proces pred nezávislým a nestranným súdom.

... Logickým dôsledkom vyššie uvedených dôvodov bola predmetná rozhodcovská doložka správne posúdená ako neprijateľná zmluvná podmienka v zmysle § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka účinného v čase uzatvorenia predmetnej zmluvy, pretože spôsobila značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán, v neprospech spotrebiteľa. S poukazom na neplatnosť rozhodcovskej doložky nemal rozhodcovský súd vôbec právomoc rozhodovať danú vec, preto predmetný rozhodcovský rozsudok nemožno považovať za spôsobilý exekučný titul, ale za nulitný právny akt. Právny záver súdu nie je spôsobilé zvrátiť ani ustanovenie bodu 7 vety prvej rozhodcovskej zmluvy podľa ktorého dlžník je oprávnený od rozhodcovskej zmluvy odstúpiť aj bez uvedenia dôvodu do 14 kalendárnych dní od uzavretia rozhodcovskej zmluvy, ktoré sa však mína účinkom ochrany spotrebiteľa pred dôsledkami rozhodcovskej zmluvy, najmä pokiaľ veriteľ túto možnosť ponúka v rámci formulárovej predtlačie návrhu rozhodcovskej zmluvy bez vyvrátenia zákonnej domnienky o absencii jej individuálneho dojednávania (§ 53 ods. 2 a ods. 3 Občianskeho zákonníka)... Vychádzajúc z takto zisteného skutkového stavu, súd obsadený

vyšším súdnym úradníkom správne uvedený návrh na vykonanie exekúcie v zmysle §-u 53 ods. 3 písm. f) bod 4 Exekučného poriadku zamietol.

... Čo sa týka argumentu oprávneného o tom, že súd v napadnutom rozhodnutí dospel k záveru, ktorý je v rozpore s rozhodovacou činnosťou nadriadeného súdu s poukazom na rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 4CoE/37/2017 zo dňa 7.6.2017, sp. zn. 17Co/919/2015, sp. zn. 43CoE/375/2013 zo dňa 21.11.2013 a na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 21CoE/211/2016 zo dňa 28.6.2016, k tomuto súd poznamenáva, že ide o rozhodnutia záväzné len v tých konkrétnych konaniach, v ktorých sa rozhodovalo, pričom judikatúra krajských súdov nie je v Slovenskej republike záväzným prameňom práva. Žiadny právny predpis explicitne neukladá všeobecnému súdu povinnosť byť viazaný akýmkoľvek rozhodnutím Najvyššieho súdu SR vydaným v inej veci a tobôž nie rozhodnutím krajského súdu. Podľa čl.144 ods. 1 Ústavy SR sudcovia sú pri výkone funkcie nezávislí a pri rozhodovaní sú viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 a zákonom, V tomto ustanovení sú vymedzené pramene práva, ktoré je povinný suda rešpektovať. Všeobecne záväzné sú aj rozhodnutia Ústavného súdu SR vydané v konaní o súlade právnych predpisov podľa čl. 125 ods. 6 Ústavy SR. Okrem takto vymenovaných prameňov práva je sudca pri rozhodovaní v konkrétnej veci viazaný aj právnym názorom Ústavného súdu Slovenskej republiky obsiahnutým v jeho rozhodnutí vydanom v konaní podľa čl. 125 ods. 1 Ústavy SR na základe návrhu súdu a právnym názorom odvolacieho a dovolacieho súdu v konkrétnej veci. Žiadny právny predpis teda explicitne neukladá všeobecnému súdu povinnosť byť viazaný akýmkoľvek rozhodnutím Najvyššieho súdu SR vydaným v inej veci (teda nad rámec viazanosti právnym názorom v rámci opravného konania). Súдне rozhodnutie (judikát) nie je prameňom práva, je len zdrojom argumentačnej sily pre zabezpečenie, ústavne súladnej aplikácie a interpretácie právnych predpisov. Navyše nejedná sa o konštantnú judikatúru predkladanú zo strany oprávneného, keď napr. Krajský súd v Trnave v neskoršom rozhodnutí č. k. 6 CoE/159/2017-58 zo dňa 28. septembra 2017 vyslovil presne opačný názor, ako bol prezentovaný v rozhodnutiach uvádzaných oprávneným. Obdobne opačný právny názor je prezentovaný aj v rozhodnutiach Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 13 CoE/8/2015, 15 CoE/64/2015, 14 CoE/88/2015, 2 CoE/141/2015, 17 CoE/2/2015, 1 CoE/183/2015, 16 CoE/71/2015, 43 CoE/496/2015, 16 CoE/12/2015, 13 CoE/88/2015,

13 CoE/48/2015, 2 CoE/55/2014, 2 CoE/47/2014, 12 CoE/13/2014 ako aj v rozhodnutí Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 6 CoE/128/2015 zo dňa 27.10.2015.»

17.1 Podľa § 58 ods. 1 Exekučného poriadku exekúciu možno zastaviť na návrh alebo aj bez návrhu. Zatiaľ čo dôvody, na základe ktorých všeobecný súd obligatórne zastaví exekúciu (§ 57 ods. 1 Exekučného poriadku) alebo na základe ktorých fakultatívne pristúpi k takémuto rozhodnutiu (§ 57 ods. 2 Exekučného poriadku), upravuje Exekučný poriadok podrobne, časový okamih, keď tak má alebo môže urobiť, nie je explicitne ustanovený. Z uvedeného možno vyvodiť záver, že všeobecný súd môže rozhodnúť o zastavení exekúcie kedykoľvek v priebehu konania, len čo zistí, že sú dané dôvody na ukončenie núteného vymáhania pohľadávky. To znamená, že všeobecný súd je povinný v priebehu celého exekučného konania *ex officio* skúmať, či sú splnené všetky predpoklady na vedenie takéhoto konania. Jedným z týchto predpokladov je aj relevantný exekučný titul. Bez jeho existencie nemožno exekúciu vykonať (m. m. IV. ÚS 282/2011, IV. ÚS 181/2011, II. ÚS 302/2016).

17.2 S prihliadnutím na citované časti napadnutých uznesení okresného súdu ústavný súd konštatuje, že jeho závery považuje za ústavne udržateľné, nevykazujúce znaky arbitrárnosti ani zjavnej neodôvodnenosti. Odôvodnenie každého z napadnutých uznesení dalo jasnú a zrozumiteľnú odpoveď na to, akými úvahami sa okresný súd spravoval pri rozhodovaní o zamietnutí návrhu na vykonanie exekúcie. Uplatnený spôsob interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení právnych predpisov, v tomto prípade najmä § 53 ods. 4 písm. r) Občianskeho zákonníka, podľa názoru ústavného súdu nemohol neprípustným spôsobom zasiahnuť do základného práva sťažovateľky vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a základného práva na súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (k tomu pozri aj uznesenia ústavného súdu v obdobnej veci sťažovateľky sp. zn. IV. ÚS 61/2011 z 3. marca 2011 a sp. zn. II. ÚS 302/2016 zo 7. apríla 2016).

18. Sťažovateľka vo svojej argumentácii vyslovuje domnienku, že exekučný súd považuje rozhodcovskú zmluvu za prípustnú len vtedy, ak žalobcom je spotrebiteľ, ktorý určuje, či žalobu podá v rozhodcovskom konaní alebo v konaní pred všeobecným súdom, čo podľa nej zákon nestanovuje, resp. nezakazuje, aby rozhodcovské konanie začal dodávateľ,

a podľa nej ani nevyžaduje, aby spotrebiteľ dával osobitný súhlas v čase podania žaloby dodávateľom.

19. Podľa názoru ústavného súdu zo žiadneho z odôvodnení rozhodnutí okresného súdu nemožno vyvodiť takýto záver, práve naopak, okresný súd zreteľne artikuloval požiadavku individuálneho dojednávania rozhodcovských zmlúv, resp. rozhodcovských doložiek ako predpoklad úspešného domáhania sa ich ochrany v konaní pred súdom, t. j. podmienil posúdenie platnosti takejto zmluvy konkrétnou požiadavkou, ktorá je pre dodávateľa (oprávnený subjekt) splniteľná a zakladá platnosť rozhodcovskej doložky, na základe ktorej môže oprávnená osoba (dodávateľ) začať rozhodcovské konanie.

20. K argumentácii sťažovateľky, ktorá nepovažuje individuálne nedojednanú rozhodcovskú zmluvu za neprijateľnú podmienku, ak nepreukazuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa, ústavný súd opakovane poukazuje na skutočnosť, že nie je opravným súdom skutkových omylov a právnych názorov všeobecného súdu. Je vecou všeobecného súdu preskúmať *ex officio* povahu rozhodcovskej doložky v prípade rozhodcovského rozsudku a vyvodiť závery a dôsledky, ktoré z takéhoto prieskumu vyplývajú. Ingerencia ústavného súdu do výkonu tejto právomoci všeobecného súdu je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecných súdov, ktoré sú „pánmi zákonov“, v zmysle citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor všeobecného súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný.

21. Uvedené platí aj vo vzťahu k námietke sťažovateľky týkajúcej sa takej interpretácie zákona, ktorá dopĺňa zákon o ďalšie zákonodarcom neurčené podmienky. Ústavný súd k tomu ešte dodáva, že v prípade spotrebiteľskej legislatívy je popri gramatickom výklade na mieste použiť aj výklad teleologický v súlade so zmyslom právnej úpravy, ktorý je v tomto prípade determinovaný princípom potreby zvýšenej ochrany spotrebiteľa. Ten vychádza z požiadavky korektných spotrebiteľských zmlúv voči spotrebiteľom, zo zákazu zneužívania dominantného postavenia dodávateľa a zákazu používania zmluvných podmienok, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach

a povinnostiach zmluvných strán. Taká interpretácia, ktorá akcentuje princíp zvýšenej ochrany spotrebiteľa a ochranu zmluvnej spravodlivosti je aj v súlade s požiadavkou stanovenou v § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka a nemožno ju hodnotiť ako interpretáciu, ktorá ide nad rámec zákona.

22. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom okresného súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným. Podľa názoru ústavného súdu predmetná interpretácia spotrebiteľskej legislatívy okresným súdom v napadnutých uzneseniach takéto nedostatky nevykazuje, a preto odmietol sťažnosti sťažovateľky už pri ich predbežnom prerokovaní z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

23. Vzhľadom na odmietnutie sťažností ako celku už bolo bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky uvedenými v petitoch sťažností.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. júna 2018